

Με κέντρο τη «Σινάια» (Ρουμανία) κάνουμε μια ενδιαφέρουσα μοτο-εκδρομή στα καθ' ημάς Βαλκάνια (Μάιος 2023)

Άρης Βαγγελάτος

ΜΕΡΟΣ Β΄: Βουλγαρία- Ρουμανία

3^η μέρα: Vidin → Medias (Ρουμανία).

Ξημέρωσε Πρωτομαγιά. Ηλιόλουστη μέρα, με μια ελαφριά ψύχρα. Εμένα μου τριβελίζει το μυαλό το θέμα της μπαταρίας. Ο Χρήστος μου λέει ότι ίσως έχει χαλαρώσει κάποιος πόλος. Ίσως, αλλά δεν το πολυπιστεύω. Ο Μιχάλης θα κάτσει να πάρει κάποια επαγγελματικά τηλέφωνα και έτσι οι υπόλοιποι κατεβαίνουμε να κάνουμε μια βόλτα στην πόλη. Τσεκάρω τη μηχανή και ο Χρήστος έχει δίκιο! Ανακουφίζομαι αφάνταστα και ξεκινάμε τη βόλτα μας με καλή διάθεση. Αρχικά πάμε προς το Δούναβη. Τι όμορφο ποτάμι: μπροστά μας ένα μικρό νησάκι, στο βάθος η Ρουμανία, μόλις διακρίνεται στα αριστερά η πόλη Καλαφάτ (με την οποία το Βιντίν συνδέεται με μια μεγάλη γέφυρα). Στο ποτάμι ανεβαίνουν ποταμόπλοια ενώ μερικές ψαρόβαρκες παλεύουν να αντισταθμίσουν το ρεύμα. Κοιτάζοντας δεξιά στην αποβάθρα, βλέπουμε μια σειρά από ποταμόπλοια αγκυροβολημένα. Προχωρώντας προς αυτά, παρατηρούμε αρκετά λεωφορεία, να αποβιβάζουν τουρίστες οι οποίοι στη συνέχεια επιβιβάζονται στα πλοία. Αρκετοί είναι Γερμανοί αλλά και άλλων εθνικοτήτων. Προφανώς ξεκινάνε κρουαζιέρα – όμορφα θα είναι.

Αφήνουμε το ποτάμι και πάμε να δούμε κάτι από την υπόλοιπη πόλη. Περνώντας από τον σιδηροδρομικό σταθμό, βλέπουμε απέναντι ένα είδος φούρνου που πουλάει πίτες. Μη έχοντας πάρει πρωινό, μπαίνουμε μέσα και προσπαθούμε να καταλάβουμε τι είναι αυτές. Ακούγοντας τα ελληνικά, η πωλήτρια μας εξηγεί ποιες είναι τυρόπιτες και ποιες κρεατόπιτες. Έχει περάσει 7-8 χρόνια στην Ελλάδα και έχει μάθει τη γλώσσα! Από προηγούμενο ταξίδι έχω κάποια Βουλγάρικα λέβα και έτσι ψωνίζουμε (γιατί δεν έπαιρνε κάρτα). Περιπλανώμενοι μπαίνουμε σε ένα πανέμορφο πάρκο, και πιάνουμε μια συζήτηση σε σχέση με το πόσο ωραίους κοινόχρηστους χώρους έφτιαχναν αυτές οι χώρες, και πώς κατάφερναν και τους διατηρούσαν. Και ακόμα το κάνουν: όλα πεντακάθαρα, το γρασίδι κουρεμένο, τα παγκάκια σε άψογη κατάσταση. Εν τω μεταξύ βλέπουμε και ένα ενδιαφέρον καφέ και μετρώντας τα χρήματά μας βλέπουμε ότι μας παίρνει να πιούμε ένα εσπρεσάκι. Ευτυχώς παίρνει και κάρτα οπότε ο εσπρέσο γίνεται καπουτσίνο... Ώρα για επιστροφή. Ο Μιχάλης έχει κατέβει στο καφέ του ξενοδοχείου, έχει παραγγείλει και μας περιμένει να πληρώσουμε! Του δίνουμε την τυρόπιτα και ανεβαίνουμε να μαζέψουμε. Έχουμε βάλει στόχο να φτάσουμε στο Medias, μια μικρή πόλη κοντά στο Sibiu, στη Ρουμανία.

Ξεκινάμε και ψάχνουμε για τη γέφυρα που περνάει από τη Βουλγαρία στην Ρουμανία (Καλαφάτ). Ακολουθούμε τις πινακίδες και κάποια στιγμή βλέπουμε μια τεράστια ουρά από νταλίκες σταματημένες στη δεξιά πλευρά του δρόμου. Τι γίνεται εδώ; βλέπουμε ότι τα αυτοκίνητα προσπερνάνε από αριστερά, κάτι που ακολουθούμε και μείς. Λίγο μετά ανεβαίνουμε στη γέφυρα. Ο Δούναβης τρέχει από κάτω... και μαζί, ποταμόπλοια, και άλλα πλωτά. Οι νταλίκες δεξιά... Εμείς αριστερά. Στο τέλος της γέφυρας τα σύνορα. Φαίνεται εκεί να γίνεται έλεγχος στις νταλίκες και γι' αυτό καθυστερούν. Είναι και Πρωτομαγιά. Εμείς περνάμε χωρίς καθυστέρηση. Λίγο πιο κάτω σταματάμε (όπως κάνουν και τα αυτοκίνητα) για να πληρώσουμε τα διόδια της γέφυρας. Η ευγενική κυρία μου κάνει νόημα να περάσω... οι μηχανές δεν πληρώνουν διόδια... ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ;;; Από την άλλη πλευρά, μετράμε 10 χλμ την

ουρά από τα φορτηγά που προσπαθούν να μπουν στην Βουλγαρία! Σε πιάνει απογοήτευση και μόνο που βλέπεις την ουρά! Καλά ξεμπερδέματα!

Σιγά σιγά μπαίνουμε σε ένα κάμπο (από τους πολλούς της Ρουμανίας). Ατέλειωτες ευθείες, τα χωριά εναλλάσσονται με χωράφια, κάποια όμορφα με κίτρινα φυτά, τεράστιες εκτάσεις. Και κάθε λίγο δεξιά, κάποιος πουλάει κάτι: καρέκλες και έπιπλα, φαγητό, φρούτα, κεραμικά, σουβενίρ, και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς. Αλλά μετά από λίγο αυτή η μονοτονία σε κουράζει. Ο δρόμος έχει μια λωρίδα ανά κατεύθυνση, η κίνηση μεγάλη, θέλει προσοχή γιατί συχνά – πυκνά υπάρχουν διαβάσεις. Σιγά – σιγά πιάνει και ζέστη.

Περνάμε την Κράγιοβα – μεγάλη πόλη δείχνει, και συνεχίζουμε το δρόμο μας. Ο δρόμος εξακολουθεί να είναι στην ίδια λογική, αλλά κάποια στιγμή φτάνουμε στην Ramnicu Valcea. Φαίνεται πανέμορφη πόλη, με ιστορικά κτίρια, πάρκα, φαρδείς δρόμους και καθαριότητα. Είναι ουσιαστικά και το μέρος απ' όπου ξεκινάει το φαράγγι που θα μας οδηγήσει στο Sibiu. Στάση δεξιά σε βενζινάδικο για τροφοδοσία τόσο των μηχανών όσο και των αναβατών. Χρειαζόταν αυτή η στάση, για να ετοιμαστούμε γι' αυτό που θα δούμε – έχουμε ξαναπεράσει από δω. Η διαδρομή είναι καταπληκτική: ο δρόμος στριφογυρνάει δίπλα στο ποτάμι (Olt – παραπόταμος του Δούναβη), το πράσινο αποστομωτικό, οι πλαγιές του βουνού επιβλητικές – μόνο αρνητικό η υπερβολική κίνηση λόγω ίσως του τριημέρου, και το γεγονός ότι οι περισσότεροι οδηγοί πάνε στο όριο. Σε κάποιο δε σημείο, ένας γέρικος σκύλος αποφασίζει χαλαρά να διασχίσει το δρόμο, και παθαίνουμε όλοι ένα καρδιακό επεισόδιο, χωρίς ευτυχώς τελικά να κινδυνέψει κανείς μας (συμπεριλαμβανομένου και του σκύλου).

Έχουμε δει λίγο στο χάρτη τη διαδρομή και πράγματι βρίσκουμε την έξοδο για Medias. Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά και ψιλο-χανόμαστε. Μπαίνουμε στο Sibiu, αλλά ευτυχώς βρίσκουμε γρήγορα τη σωστή έξοδο. Από εκεί και για τα επόμενα 50 χλμ, ο δρόμος σκαρφαλώνει το βουνό και είναι ακόμα πιο όμορφος. Τα χωριά ομοίως γραφικά και χρωματιστά, δεν σε αφήνουν να πάρεις τα μάτια σου από το τοπίο. Φτάνοντας στο Medias,

δεν εντυπωσιάζεσαι. Είναι μια μάλλον βιομηχανική πόλη. Αυτό που μας αποζημιώνει είναι το ιστορικό κέντρο. Βρίσκουμε την κεντρική πλατεία και σταματάμε. Πιάνουμε τη κουβέντα με ένα σερβιτόρο ενός καφέ πιο δίπλα. Ρωτάμε με το Γιάννη για δωμάτιο (φαινόταν να έχει πάνω από το καφέ). Είναι πλήρες. Αλλά μισό λεπτό: θα πάρω ένα φίλο εδώ απέναντι! Σε λίγο έχει έρθει ο Μιχάι. Πολύ καλό παιδί. Διευθύνει κάποια Airbnb απέναντι (Fabini rooms). Πάμε να δούμε, Όμορφα και έχουν και εσωτερικό χώρο να αφήσουμε τις μηχανές. Κόστος 38€ το δωμάτιο. Θα μπορούσαμε να μείνουμε αρκετές μέρες παραπάνω. Μας εξηγεί κάποια πράγματα, και μας αφήνει στην ησυχία μας.

Αφού τακτοποιηθήκαμε πάμε στο εστιατόριο απέναντι. Καθόμαστε έξω παρότι έχει κάποια ψύχρα. Παραγγέλνουμε κυρίως Ιταλική κουζίνα και φυσικά μπύρα. Τρώμε καλά και συζητάμε, αλλά μάλλον θέλουν να κλείσουν – ας τους κάνουμε τη χάρη. Πληρώνουμε το λογαριασμό των 68€ και κάνουμε μια βόλτα στο κέντρο για να χωνέψουμε. Όμορφα, αλλά ελάχιστος κόσμος. Ένα δύο μπαράκια είναι ανοιχτά, αλλά δεν ψηνόμαστε. Πάμε για ύπνο, έτσι κι αλλιώς έχει βάλει ψύχρα – το υψόμετρο βλέπεις!

[4^η μέρα: Πάμε για Πιάτρα Νέαμτς \(Ρουμανία\).](#)

Πρωινό ξύπνημα. Η ψύχρα είναι αισθητή, ειδικά όσο ο ήλιος δεν έχει ακόμα καλοβγεί. Πάμε οι τρεις μας πάλι μια βόλτα στο κέντρο. Έχει κόσμο σήμερα – πολύ περισσότερο απ' ότι χθες βράδυ. Τα σπίτια είναι όμορφα και κάποια φαίνεται να τα έχουν ανακαινίσει με μεράκι. Έχει και τουλάχιστον δύο όμορφες παλιές (ορθόδοξες) εκκλησίες. Βλέπουμε έναν φούρνο και αγοράζουμε κρουασάν. Επιστρέφουμε να βρούμε το Μιχάλη. Τον βλέπουμε σε έξαψη... Ωχ. «Κάτσετε να κάνω κανα-δυο τηλέφωνα μας λέει». Το έχουμε ξαναδεί το έργο. Βλέπεις ο Μιχάλης λόγω δουλειάς, είναι κάποιες μέρες που πρέπει να δίνει οδηγίες. Και φαίνεται ότι σήμερα είναι μια από αυτές! Καθόμαστε για καφεδάκι απέναντι στην πλατεία που έχει «δείξει» ο ήλιος, είναι πανέμορφα. Τελικά αναχωρούμε μετά τις 11.00. Πάλι καλά!

Η διαδρομή είναι όμορφη και ο δρόμος καλός. Περνάμε μια λιμνούλα που κάποιιοι έχουν καταφτάσει για ψάρεμα. Μάλλον υπάρχει και κάποιο κάμπινγκ. Μετά αρχίζει άνοδος και κάθοδος σε ένα καταπράσινο και όμορφο τοπίο. Και που και που, συναντάμε και κάποιο χωριό.

Ο Μιχάλης μου κάνει νόημα ότι πρέπει να σταματήσουμε. Ο δρόμος είναι όμορφος, αλλά δεν υπάρχει κάτι ενδιαφέρον για καφέ. Και τα χωριά δεν είναι προσανατολισμένα σε τουριστικά καφέ! Τέλος πάντων βλέπω ένα άπλωμα, διακρίνω και ένα καφενείο και λέω ας δούμε τι γίνεται. Κάποια ντόπιοι, πολύ μελαχρινοί, μάλλον τσιγγάνοι, πίνουν μπίρες. Πιάνουμε ένα τραπέζι. Πάω μέσα να δω μπας και συνεννοηθώ... Έχω από παλιότερο ταξίδι, ακριβώς 12 Λεΐ (Λέου – Λεΐ: ρουμάνικα χρήματα) τα οποία είναι λιγότερο από τρία ευρώ. Έχω όμως και Ευρώ, αλλά φυσικά και την πιστωτική. Ο τύπος στο ταμείο μου λέει (με χειρονομίες) ότι δεν δέχεται Ευρώ ούτε πιστωτική κάρτα. «Έχω 12 Λεΐ» του δείχνω. Θα σας φτιάξω 3 καφέδες μου λέει! Μα είμαστε τέσσερις του δείχνω! Και μας φτιάχνει τελικά 4 καφέδες. Με αυτούς τους καφέδες θα περάσουμε το υπόλοιπο δώρο. Ο λόγος είναι ότι στο

νησί (Κεφαλονιά) έχει βγει απαγορευτικό απόπλου (!) κι ο Μιχάλης που είναι ο υπεύθυνος στο πλοίο μιας γραμμής, πρέπει να επικοινωνήσει με όλους για να ενημερωθεί και να ενημερώσει! Ο Χρήστος κάνει κι αυτός 2-3 τηλέφωνα επαγγελματικά, και εγώ με το Γιάννη, επαναπρογραμματίζουμε τη διαδρομή μας.

Ψάχνοντας λοιπόν στο χάρτη και τους οδηγούς,

εντοπίζουμε μια πόλη ονόματι [Πιάτρα Νέαμτς](#) που είναι εντός των ορίων που πιστεύουμε ότι θα φτάσουμε, και φαίνεται να έχει ενδιαφέρον.

Κάποια στιγμή, τελειώνουν τα τηλέφωνα (τα πρωινά - μεσημεριανά...) και ξεκινάμε! Περνάμε το Gheorgheni) - πολύ λακκούβα, και πάλι αρχίζουμε την ανάβαση. Πόσο όμορφα είναι τα βουνά εδώ πάνω. Οδηγούμε δίπλα σε ένα ποταμάκι και δεν χάνουμε την ευκαιρία για στάση και φωτογραφίες. Τα χρώματα καταπληκτικά και η κίνηση ελάχιστη. Τι άλλο να ζητήσει κανείς. Έτσι είναι όλη η διαδρομή μέχρι που φτάνουμε στην κορυφή. Εκεί έχουν φτιάξει ένα σύγχρονο «σαλέ» με θέα τον κάμπο, όμορφη πλατεία – ταράτσα με τραπεζάκια έξω (όταν ο καιρός το επιτρέπει) και μεγάλη τζαμαρία. Παρατηρούμε και τελεφερίκ που σημαίνει ότι γύρω – γύρω πρέπει να έχει και πίστες για σκι όταν έχει χιόνι. Τώρα δεν έχει χιόνι και έτσι εμείς πίνουμε ένα χυμό και συνεχίζουμε. Όπως αποδεικνύεται, το ωραιότερο μέρος είναι πιο μετά από αυτό που διαλέξαμε (συμβαίνει συχνά αυτό..). Κατεβαίνοντας, ξετυλίγεται μια ακόμα πιο

Η [Πιάτρα Νέαμτς](#) είναι πόλη της βορειοανατολικής [Ρουμανίας](#) στη γεωγραφική περιοχή της [Μολδαβίας](#), έδρα της επαρχίας Νέαμτς και της [Βορειοανατολικής περιφέρειας](#). Είναι χτισμένη στις όχθες του ποταμού [Μπίστριτσα](#), στους πρόποδες των ανατολικών [Καρπαθίων](#) και ο πληθυσμός της σύμφωνα με την απογραφή του 2011 ανέρχεται στους 77.393 κατοίκους. Λόγω της προνομιακής θέσης της στα Ανατολικά Καρπάθια, θεωρείται μια από τις πιο γραφικές πόλεις της Ρουμανίας. (Βικιπαιδεία)

υπέροχη διαδρομή (το κρύο είναι πιο αισθητό τώρα, ειδικά στις ανήλιαγες πλευρές) με αποκορύφωμα την περιοχή Lacu Rosu (κόκκινη λίμνη). Εκεί υπάρχει μια λίμνη, ξενοδοχείο, κάποιο πάρκο, κιόσκια με φαγητό, καφέ, σουβενίρ... ότι ζητήσει η ψυχή σου. Μήπως θα έπρεπε να μείνουμε εδώ; Μπα είναι νωρίς ακόμα. Προχωράμε μη χορταίνοντας το τοπίο, αλλά και με προσοχή μιας που έχει αρχίσει κίνηση από φορτηγά. Φτάνοντας σε μια διασταύρωση βλέπουμε δεξιά πινακίδα να δείχνει προς Πιάτρα Νέαμτς και κάνουμε μια σύντομη στάση για βενζίνη. Είναι όμορφα αλλά έχει αρχίσει να πέφτει ο ήλιος.

Ξανακαβαλάμε για να φτάσουμε. Ευτυχώς δεν είναι μακριά. Μπαίνουμε στην «Πάτρα» (μας είναι πιο εύκολη η ονομασία) και πάμε προς το κέντρο. Είναι μεγαλούτσικη πόλη... Βλέπουμε να έχει και ένα τελεφερίκ που ανεβαίνει ψηλά σε ένα λόφο ο οποίος ορθώνεται στο πίσω τμήμα της πόλης. Σταματάμε σε μια πλατεία. Μπροστά μας ένα μεγάλο (τεράστιο..) ξενοδοχείο. Μπαίνω να ρωτήσω. 280 Λέι το δωμάτιο (περίπου 55€) και με πάρκινγκ για τις μηχανές. Το λέω στους άλλους και συμφωνούν άμεσα. Αφήνουμε τις μηχανές στο χώρο του παρκινγκ, και μας πλησιάζει ένας παππούς που μας λέει ότι πρέπει να πληρώσουμε (!). Μπερδεύομαστε λίγο στη συνεννόηση – μιλάει μόνο Ιταλικά από ξένες γλώσσες, αλλά τελικά καταλαβαίνω ότι ζητάει 5€ για όλες τις μηχανές (και όχι 50 που νόμιζα). Του τα δίνουμε και πάμε στον 15^ο όροφο που μας έχουν δώσει δωμάτια. Η θέα είναι πράγματι εντυπωσιακή, αλλά εμείς... πεινάμε. Κατεβαίνουμε και συμβουλευόμενοι τα «νέα μέσα» από το κινητό, βρίσκουμε κάποιες προτάσεις – οι πλατφόρμες που μας ταλανίζουν και ταυτόχρονα μας διευκολύνουν... Διαλέγουμε ένα ιταλο-χαμπουργκεράδικο.

Έχει καλό φαγητό, πίνουμε και τις μπίρες μας. Οπότε τα 90€ του λογαριασμού μας φαίνονται λογικά! Περπατάμε μέχρι το ποτάμι, αλλά είναι βράδυ, άνθρωπος ουδείς, σκοτάδι και λίγο αγριευόμαστε. Επιστροφή στο ξενοδοχείο. Καληνύχτα.

5^η μέρα: Θα δούμε επιτέλους τη Σινάια (Ρουμανία).

Το επόμενο πρωί, αποφασίζουμε να εξαντλήσουμε τις παροχές του

ξενοδοχείου και πάμε για πρωινό! Το πρωινό είναι μάλλον μέτριο, σε μια τεράστια, σχεδόν άδεια αίθουσα. Όμως ο καφές είναι πολύ καλός και τον τιμούμε ιδιαιτέρως. Καιρός όμως να φεύγουμε, τώρα που «ήρθη το απαγορευτικό»!. Ο καιρός και σήμερα φαίνεται καλός. Είμαστε τυχεροί προς το παρόν, μόνο μια μικρή ψιχάλα μας έχει ενοχλήσει! Φεύγουμε με κατεύθυνση Brasov χωρίς να έχουμε αποφασίσει οριστικά ακόμα πού θα μείνουμε. Ο δρόμος μάλλον κακός. Πολλή κίνηση και πολλά έργα στη διαδρομή. Κάποια σημεία είναι καλύτερα – ίσως ό,τι έχει ολοκληρωθεί. Στάση για καφέ σε βενζινάδικο. Η κίνηση στο δρόμο μας δημιουργεί ανησυχία. Συναντάμε και μεγάλα φορτηγά με στρατιωτικά χρώματα. Κουβαλάνε στρατιωτικό υλικό.

Σε ένα τρίστρατο βλέπουμε ένα ενδιαφέρον μαγαζί. Στάση για να τσιμπήσουμε κάτι. Έχει περάσει το μεσημέρι και μια λιγούρα μας έχει καταλάβει. Μακριά στο βάθος τα βουνά είναι

μαύρα από τα σύννεφα, όχι καλή ένδειξη για το τι μας περιμένει. Και σε αυτές τις περιπτώσεις, ένα άδειο στομάχι είναι κακός οδηγός. Έρχεται η ιταλομαθής κυρία να πάρει παραγγελία και καταφέρνουμε τελικά να φάμε (τουλάχιστον εγώ με το Γιάννη) μια ωραία και καταπραϊντική σούπα. Ο Χρήστος με τον Μιχάλη παράγγειλαν (άθελά τους μας είπαν) σνίτσελ. Το φαγητό μας ζεσταίνει και ξαναπιάνουμε με διάθεση το δρόμο. Αποφασίσαμε να καταλύσουμε στη Σινάια για το βράδυ. Κοντά στο Brasov χάνουμε για λίγο το δρόμο, αλλά σύντομα τον ξαναβρίσκουμε και μπαίνουμε στην τελική ευθεία, που μόνο ευθεία δεν είναι. Είμαστε μέσα σε ένα υπέροχο φαράγγι που ανεβαίνει. Το κρύο πλέον γίνεται αισθητό, βροχή δεν μας έχει προλάβει ακόμα, και εμείς χαζεύουμε το τοπίο. Συναντάμε κάποια λίγα χωριά που απλά δείχνουν υπέροχα.

Κάποια στιγμή φτάνουμε: η πρώτη εντύπωση είναι ότι πρόκειται για ένα ελβετικό χωριό στις Άλπεις, πολύ προσεγμένο, καθαρό και άκρως τουριστικό. Ψάχνουμε αρκετά για δωμάτιο, μιας και εδώ είναι το πιο ακριβό μέρος από όσα έχουμε συναντήσει – ο τουρισμός γαρ! Τελικά καταλήγουμε σε ένα μικρό ξενοδοχείο στον κεντρικό δρόμο που έχει και πάρκινγκ. Το δωμάτιο είναι στα 60€ τη βραδιά. Παρκάρουμε τις μηχανές, κατεβάζουμε τα πράγματα και .. αρχίζει να ψιχαλίζει! Τουλάχιστον εδώ θα μείνουμε δυο μέρες! Τακτοποιούμαστε και βγαίνουμε για βόλτα στο χωριό. Όμορφα. Θέλει βέβαια μπουφάν. Βρίσκουμε ένα εστιατόριο – μπαρ που μας φαίνεται όμορφο και τρώμε ευχάριστα καλά. Η συνοδεία της μύρας δεν μας εγκαταλείπει ούτε εδώ (κει επειδή είναι τουριστικά το κόστος ανεβαίνει στα 100€). Λίγο περπάτημα και πάμε για ύπνο. Στα δωμάτια δουλεύουν τα καλοριφέρ...

[Δες το Μέρος Γ'](#)